

GLASUL MONAHIOR

Revistă de înnoire duhovnicească a Mănăstirii „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Petru Vodă
Anul II • Nr. 10 • Octombrie 2004

Interviu cu Părintele Iustin

- Părinte, o mare problemă a traiului trupesc pe care-l promovează civilizația de azi este desfrânarea. Se încearcă să se spună că e normală această patimă. În ce constă răutatea ei?

- Desfrânarea e patimă. Este o deviere de la normal.

Desfrânatul este un om îndobitocit, redus doar la trup, un om văduvit de sănătatea sufletului, care ajunge să le judece pe toate după patima sa. El nu are o viziune curată asupra lumii, amestecă în toate păcatul, întinarea, mintea sa e întunecată de patimă. Oamenii aceștia sunt o pacoste pentru societate.

Cel mai grav este că acum foarte mulți se încurcă în astfel de lucruri de la vârste fragede, de la 12-14 ani, lucru la care contribuie din plin societatea, școala, televiziunea, educația de astăzi. Și ajunge așa să se netrebnicească. Să nu mai fie în stare să intre pe făgașul firesc al existenței, să-și întemeieze o familie, să se încadreze normal în societate. Patima desfrânării nu ține numai de trup, ci alterează cumplit și mintea, aduce devieri de comportament, anomalii în gândire. De aceea oamenii aceștia ajung niște ratați, marginalizați.

Cei ce se întinează cu această patimă din tinerețe se îmbolnăvesc adesea de nu mai pot da naștere la copii... Alții nasc copii bolnavi, cu malformații, cu deficiențe psihice. Toate acestea pentru că părinții, la rândul lor, nu sunt sănătoși și nu pot da naștere la copii sănătoși.

Dar nici căsătoria nu le merge bine. Intervin o sumedenie de probleme pe care nu sunt în stare să le depășească. Datorită acestei patimi soții nu se pot înțelege bine între ei, nu pot pune bazele unei legături normale, nu pot întemeia un cămin, o viață așezată...

- Dar lumea de azi nici nu vrea să audă că desfrânarea e păcat. Trebuie să intrăm în Europa, să ne aliniem la standardele lor de viață.

- Nu intrarea în Europa este o cauză pentru toată decadența asta morală, ci este stricăciunea generală pe care o urmăresc ei cu popoarele. Ei știu că, luând bunul moral al unui popor, îl poți stăpâni, îl poți manevra cum vrei. Nu mai așa se explică și faptul corupției de aproape o sută de ani. Încearcă să înlăture morală creștină, fiindcă creștinis mul biruiește toate forțele; este singura forță din popor care poate rezista tuturor încercărilor diavolești. Nu interesează atât de mult intrarea noastră în Europa, noi am fost întotdeauna în Europa. Suntem în Europa, dar valorile noastre care se opun la toate interesele lor diavolești, acesta este punctul principal. Intrarea noastră în Europa ar fi un medicament pentru toată stricăciunea asta occidentală.

Ei pe noi nu ne pot privi. Ca diavolul, nu pot suporta tămăia; de aceea se și tulbură ei. La

noi, la români, se mai menține cât de cât mireasma ortodoxiei, pe când ei au fost inundați de mahomedanism, budism, protestantism; au făcut un terci pe care vor să-l implanteze și în părțile răsăritului, impunându-ne nouă că nu intrăm în Europa dacă nu facem una, alta...Nu pot să suport mirosul de tămăie al Bizanțului ce a mai rămas la noi. Un sectant, de pildă, venit din Germania în România la studii a urmărit mai ales sărbătorile acestea frumoase din România, în special cele ale sfinților din Moldova, care este într-o continuă prăznuire. Tocmai fenomenul acesta l-a urmărit. Concluzia care a fost? Dacă noi, românii, rămânem la ceea ce avem noi acum, nu vom intra în Europa și, dacă vom intra în Europa, nu vom mai avea ceea ce avem. Deci acesta este scopul: să ne curețe, să ne scoată din temelie toată structura noastră ortodoxă, care a fost o mare piedică pentru occidentali. Pentru că occidentalii nu înțeleg fenomenul acesta al ortodoxiei, al trăirii, al vieții duhovnicești. Ei de la rațiune nu mai coboară la inimă. Occidentalul întâi trebuie să înțeleagă ca să creadă, ori răsăriteanul ortodox trăiește ca să înțeleagă. Deci aceasta este deosebirea la ora actuală. Ei nu pot înțelege cum suntem noi popor și latin, și ortodox. Tot fenomenul acesta al corupției este dirijat din exterior ca să nu ne menținem la viața noastră spirituală, să ne îndobitocescă, să facă din noi o masă de manevră. Asta urmăresc ei prin alcool, prin droguri, prin televiziune. O societate, dimpotrivă, trebuie să ocrotească omul, să aibă legi speciale pentru a-l menține cât mai sănătos; să aibă oameni care să realizeze ceva, nu să facă o turmă de dobitoci, după cum urmăresc ei.

- Părinte, nu suntem acceptați dacă nu suntem de acord cu homosexualii, spre exemplu. Îi putem accepta?

- Aceștia sunt niște oameni bolnavi, denaturați.

Dumnezeu ne-a lăsat legile firii; încălcarea lor duce la o stare de boală. Cum ia naștere această deviere de comportament? Apare în zonele de jos ale societății, la copiii străzii, la cei ce duc o viață de mizerie, nefericită, abandonată de societate. În mizeria și-n decadența lor ajung la absurditatea acestui păcat și trăiesc din el, în aceasta-și mai găsec "alinare", apoi nu se mai pot controla. De la ei se împrăștie această molimă și La cei din jur.

Dar în Occident aberația aceasta vine de la traiul bun. de la lux. de la viața fără de Dumnezeu. Materialismul, viața trupestă, senzuală, axarea pe bunăstare pământească, toate acestea îi aruncă pe oameni în anormalitate. Nu mai simt plăcere pentru ceea ce e firesc, normal, natural, nu se mai mulțumesc cu ce le-a dat Dumnezeu, ci caută cu nesaț, în starea lor de răzvrătire împotriva Creatorului lor, destrăbălarea, excentricitatea.

- O altă problemă o prezintă casele de toleranță. Cene puteți spune în această privință? Pot fi ele legalizate?

- Aceasta a fost dintotdeauna o problemă. Ca și avorturile, e un păcat cu care se confruntă societatea: dar nu poate fi legalizat. Asta ar însemna să se dezvolte în voie.

Oricum există, chiar și în afara legii, dar nu trebuie acceptat, să nu ridicăm fața aceasta la rang de normalitate.

Societatea trebuie să promoveze, să impună valorile autentice, să dea un ton sănătos vieții și să dezrădăcineze neghinele, stricăciunile ce afectează bunul mers al vieții.

În nici un caz nu trebuie să primească fără judecată orice stricăciune morală sau de altă natură.

Biserica are porunci clare de la Dumnezeu. Ea nu poate accepta păcatul în nici un chip. Dacă urmărește binele oamenilor trebuie să le dea norme drepte de comportament, nu trebuie să accepte nici o intruziune ce contravine cu învățăturile ei dumezeiești. Ar trebui ca Biserica să aibă un cuvânt de spus în această privință, pentru că e cea mai în măsură să o facă. Are această sarcină de la Dumnezeu, de a ține lumea pe calea cea dreaptă, de a o îndrepta cumva spre mântuire, nu spre pierzare, spre nimicire. Și cred că la noi. în România, părerea Bisericii nu poate fi desconsiderată. Cine poate da răspunsuri, rezolvări mai potrivite la aspecte concrete de viață, de comportament decât Biserica, păstrătoarea învățăturilor sănătoase date de Dumnezeu, de Mântuitorul Hristos, și a tradițiilor străvechi moștenite de la Părinții noștri?

- Părinte, știința și mentalitatea contemporană, ca o motivare a păcatelor trupesti, spun că în om există un instinct trupesc ce ține de fire și trebuie satisfăcut, că e normal să fie satisfăcut.

- Tocmai dimpotrivă, pornirile acestea trebuie stăpânite, educate, altfel care e deosebirea dintre om și animal? Să se căsătorească omul, să-și facă o familie, să-și aibă femeia sa și, așa, în marginile acestea date chiar de Dumnezeu și pe care și firea le cere. să-și împlinească această nevoie, nu în afara normalului, nu să-și facă de cap. Să-și aibă soția lui și să se mulțumească cu ea.

Acestea sunt nevoile trupesti reale ale omului și așa sunt ele împlinite. Neastâmpărul celor depravați - asta-i nebunie, nu lucru al firii.

Apoi, această nevoie firească a trupului are și o finalizare concretă - nașterea de prunci. Pentru aceasta a fost sădită de Dumnezeu atracția aceasta, nu pentru altceva. Nici animalele nu-s altfel. Noi, oamenii, suntem mai jos sau mai sus decât animalele?

- Dar societatea de astăzi se spune că se îndreaptă spre civilizație; trebuie înlăturate tensiunile dintre oameni.

Adică trebuie tolerați și homosexualii, și desfrânații...

Sunt și ei mulți și sunt acceptați așa. Trebuie, deci. să-i acceptăm toți și pe toți?

- Așa se spune, dar nu sunt mai mulți decât oamenii normali. Sunt mulți prin libertatea pe care Ie-o dăm noi.

La un moment dat ai să te trezești că o să se desființeze și familia, după cum s-a și început... Nu se mai cunună, trăiesc fără cununie religioasă, civilă. Mergem spre o anarhie, spre animalizarea omului.

- Cum se poate ieși din această cloacă a păcatului?

Ce să facă fiecare în parte, ce să facă societatea?

- Societatea trebuie să pregătească niște părinți buni, niște familii care să-și educe copiii, să le inspire legea morală creștină. Iar omul de astăzi trebuie să se întoarcă la societatea de acum 200 de ani - cum să conceapă copiii, cum să-i educe, cum să-i instruiască în școală și să-și formeze elemente temătoare de Dumnezeu și cu dragoste față de om.

Sunt trei instituții care mențin o națiune în toată integritatea ei: Biserica, familia și școala. În școală - profesorii să-și facă datoria de a le da elevilor învățături sănătoase, nu să-i lase la voia proprie. Biserica - să fie prezentă în viața

omului, să fie frecventată. Familia - să constituie un nucleu încheiat, un mediu sănătos pentru membrii ei; să nu fie destrămată datorită lipsurilor materiale.

Dar, în primul rând noi, monahii, suntem cei mai vinovați pentru starea decăzută a lumii. Noi suntem lucrătorii care, adormind, am lăsat vrăjmașii să fure sămânța din pământul țării. Am adormit, o dată lăsând rugăciunea, apoi prin neatenția și nepurtarea de grijă față de poporul lui Dumnezeu. Ba am făcut cârdășie și cu ateismul, iar tăcerea noastră s-a tăcut pricină de multă sminteală și cădere a multor suflete. Și câte n-ar fi de zis aici...

Protos. Iustin PÂRVU